

För en enväldig konstituerande församling, kampen fortsätter!

(Uttalande från Socialistiska arbetarpartiet (Parti socialiste des travailleurs, PST), Algeriet.)

[Ur [International Viewpoint](#), 4 april 2019. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Arbetare, ungdomar, kvinnor och de folkliga massorna i sin helhet har efter mer än 40 dagars strejker och aldrig tidigare skådade massdemonstrationer just ryckt till sig en värdefull och historisk första seger genom att tvinga Bouteflika – själva sinnebilderna för en oligarkisk, auktoritär, halvt monarkistisk liberal regim som har underordnats utländska imperialistmaktens intressen – att avgå.

Utöver de enorma demonstrationerna i landets alla städer inleddes den 10 mars en generalstrejk av arbetare i flera sektorer, som olje- och gasfält i söder, flyg- och tågtransporter, hamnverksamhet, utbildning och sjukvård, administration och skatter, fria yrken och småhandlare, etc., en strejk som fördjupade regimens kris och skyndade på maktens sammanbrott. Den 11 mars gav Bouteflika således upp sin femte mandatperiod, trots att han ville förlänga den fjärde.

Med under denna kris som hotar hela systemet har generalstabschefen, Gaïd Salah, uppmuntrad av den liberala oppositionens vädjanden, tilldelat sig själv den nya rollen som systemets ”skiljedomare och frälsare”. Den som han bara några få dagar tidigare hade kallat *fakhamatouhou* hade blivit en fara för hela regimen. För att rädda systemet måste han å ena sidan så fort som möjligt bli av med Bouteflika, och å den andra angripa några oligarker i kretsen kring presidenten, symboler för korruption och rovgirighet, för att lugna ner den folkliga revolten och stoppa Hirak [algeriska för ”rörelsen”]. För att säkerställa systemets fortsättning inom ramen för en kontrollerad övergång, genomdrev armén dessutom omedelbart ”en laglig lösning inom konstitutionella ramar”. På så sätt utesluts alla andra politiska alternativ. Slutligen startas en våg av ”propaganda i media” för att skapa ”folkligt stöd” till generalstabschefens och arméns aktion. I sin senaste hotfulla kommuniké från 2 april förkunnar armén att den inte längre erkänner presidenten och antyder i själva verket att den ska genomföra en ”kall statskupp”.

För PST innebär arméns ingripande i den nuvarande politiska krisen absolut inte en lösning utan en övergång till våld. Förtrycket och arresteringen av de demonstranter som onsdagen den 3 april avbröt arméns kommunikéer vid postkontoret i Alger motsäger att det finns några ”beundrande massor från Folkets Hirak”.

För PST innebär de folkliga massornas revolt mot regimen som började den 22 februari 2019 en utmaning mot hela systemet, dess institutioner och dess konstitution. Inget ytligt mixtrande, inga förevändningar om en övergång, ingen himlasänd man kan ersätta folkets vilja, som är källan till all demokratisk legitimitet.

För PST kan den enda verkligt demokratiska lösningen på den nuvarande krisen vara att det väljs en enväldig konstituerande församling, som är representativ för arbetarnas, ungdomens, kvinnornas och alla förtryckta människors demokratiska och sociala strävanden i vårt land.

För PST har å ena sidan tiden kommit för Algeriets folkliga massor att organisera sig själva på fabriker, universitet och högskolor, i bostadsområden och byar, för kvinnor och de arbetslösa etc.,

och å den andra är prioriteten att återerövra våra demokratiska friheter, i synnerhet yttrande-, organisations- och demonstrationsfrihet, samt facklig frihet och strejkrätt.

För PST visar denna första seger över Bouteflikas regim vägen. Våra massiva mobiliseringar, våra fantastiska demonstrationer och våra många strejker har betalat sig!

Alger, 3 April 2019

PST:s nationella sekretariat

Systeme dégage!¹

[Ur [International Viewpoint](#), 3 april 2019. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Överraskning på överraskning i Algeriet: president Bouteflika utnämnde först den general som ville avsätta honom till minister, innan han tillkännagav sin egen avgång den 2 april 2019. Kamel Aïssat, medlem i PST (Fjärde internationalens algeriska sektion), förklarade den 1 April 2019 situationen för Sam Wahch och Antoine Larrache från NPA:s [Nouveau Parti Anticapitaliste] tidning *l'Anticapitaliste*.

Kan du förklara general Gaïd Salahs uttalanden?

På kvällen lördagen den 30 mars 2019 tillkännagav Gaïd Salah att han krävde att konstitutionens paragraf 102 och paragraferna 7 och 8 skulle tillämpas. Paragraferna 7 och 8 går inte ihop med paragraf 102: paragraf 102 föreskriver att det är senatens ordförande som tar över presidentskapet och organiserar valen. Paragraferna 7 och 8 åberopar folkets överhöghet, för en annan situation. Så det betyder att Gaïd Salah hotar presidenten med en offensiv om han inte avgår. Han vill skynda på användandet av paragraf 102. Det är en politisk och inte en juridisk tolkning, ty på juridisk nivå står det tre åberopade paragraferna i motsättning till varandra.

Den politiska tolkningen är: vi vill inte att Bensalah (senatens ordförande) ska identifieras med presidentposten, utan de ska hitta en interimspresident för en tillfällig period. Under kvällen kom det ut grupper i Alger med nya banderoller där det stod ”Ja till Gaïd Salah och folk som han”, men de var i minoritet och nästa dag sparkades en grupp ungdomar som kom med dessa banderoller ut från gatudemonstrationen framför huvudpostkontoret.

Veckoslutsdemonstrationerna visade att mobiliseringarna fortsätter, även om de inte ökade inom andra sektorer. Under veckan har det skett många demonstrationer inom ekonomiska sektorer med arbetare från alla möjliga schatteringar, varje dag hade vi en demonstration. Så vi kan säga att det första svaret på Gaïd Salahs uttalanden är en ständig mobilisering.

Så det finns en konflikt mellan armén och presidenten?

Bouteflika tillkännagav bildandet av en ny regering där general Gaïd Salah, som dagen innan hade pressat Bouteflika att avgå, är försvarsminister. Så de har försökt att göra en kompromiss för att bevara det viktigaste. Denna kompromiss grundar sig i grund och botten på att Bouteflika avgår och

1 ”Systeme dégage”, som betyder ”rensa systemet”, är ett av slagorden som använts under upproret i Algeriet, och en grupp på sociala medier för att bli sammankallade demonstrationer – öa.

att det utses en regering under övergångsperioden.

Och i morse började de offra några stora miljardärer som Haddad och Kouninef, som förvisso slösade med offentliga medel men bara är ett exempel på personer som berikade sig på ett olagligt sätt under Bouteflikas styre. Dessa offer är ett svar på folkets krav, som kräver att alla som har skaffat sig rikedomar på den nationella suveränitetens bekostnad ska dömas på något sätt.

Stridigheterna mellan de olika delarna inom den algeriska statens högsta kretsar är mycket våldsamma, men deras lösningar återspeglas inte på något sätt i den folkliga rörelsen. Den sistnämnda är radikalare, i parollen ”système dégage” uttrycker den att de fullständigt förkastar de personer som har skadat den nationella suveräniteten, de som i årtal har plundrat tillgångar, denna kompradorbourgeoisie av vilken en del nu kastas till folket.

Men folket kräver mycket mer. De första reaktionerna på utnämmandet av regeringen och kompromissen mellan Gaïd Salah och Bouteflika är missnöje och ilska på gatorna. På måndagen hölls det till exempel viktiga demonstrationer av arbetare inom den högre utbildningssektorn i Bejaija, som en del av aktiviteterna i en fackförening som har återtagits av arbetare i UGTA [Algeriets fackliga centralorganisation]. Idag var det en riktigt stor mobilisering.

Vad tror du om tillkännagivandet att Bouteflika avgår?

På måndagskvällen lästes ett uttalande från presidenten upp i TV-kanalerna, där de sa att Bouteflika tillkännager att han kommer att avgå den 28 april, och att han då kommer att vidta viktiga åtgärder som han ska tillkännage senare. Det åberopades ingen speciell åtgärd.

För en månad sedan sa Gaïd Salah att han var garant för valen, att han stödde en femte mandatperiod för Bouteflika. Det visar sig att maktbalansen i samhället har förändrats, att offer skulle göras. Det började med att Bouteflika först drog tillbaka sin kandidatur och att regeringen upplöstes, sedan utsågs en ny regering genom att offra Ramtame Lamamra, utrikesministern som var nummer två i regeringen. Han hade gjort för många resor till länder i Europa...

Men vi måste inse att vi står inför en regering som består av flera fraktioner som befinner sig i kris, så de söker en kompromiss som tillåter dem att vidmakthålla sina intressen på lång sikt, och de har börjat göra sina första offer: Bouteflika kommer inte att få en femte mandatperiod, de arresterar många affärsmän som är mäktiga i Algeriet, under trycket från den folkliga rörelsen gör de en del eftergifter.

Att å andra sidan säga att Gaïd Salah skulle garantera systemets kontinuitet är fel, eftersom Gaïd Salah själv är systemets grundläggande kontinuitet. Den algeriska borgarklassen har ända sedan 1962 varit knuten till ANP:s (de väpnade styrkornas) apparat, och det är därför vi talar om statskapitalism i vårt land och därför vi kallar Bouteflika för Bonaparte.

Vad förespråkar PST i detta läge?

Nästa fredag kommer PST att mobilisera alla sina krafter för att försöka sprida våra idéer, i synnerhet om en konstituerande församling som utgår från den algeriska folkmajoritetens intressen, det vill säga arbetarnas, de arbetslösas, kvinnornas intressen, alla de som är uteslutna från det kapitalistiska systemet, vars krav måste skrivas in i den nya konstitutionen.

Mobiliseringarna kommer att bli mycket starka, kanske starkare än de andra mobiliseringarna. Under diskussionerna i föreningarna planerar inte folk längre att komma med sina familjer, utan med sina husdjur, så att de [regeringen] förstår att folket vill att de ska försvinna allihop och att vi inte vill organisera någon övergång!

Vår tanke om en konstituerande församling baserad på de folkliga massornas intressen håller på att slå rot inom många sektorer. Det är inte något mål i sig själv, utan ett steg i den pågående processen i Algeriet att utveckla maximalt utrymme, slå fast fler sociala och demokratiska rättigheter i den nya algeriska konstitutionen.

PST försöker förena sig med alla de krafter som säger sig stå på arbetarnas sida, de utestängdas sida, för att göra vår röst hörd under alla demonstrationer där vi befinner oss, och i synnerhet ge en mening åt populära paroller som ”système dégage” och ”vi vill döma alla personer som har plundrat tillgångar”, vilket vi tolkar som att avskaffa bankhemligheten om alla förmögenheter i Algeriet, och ”système dégage” som det system som baseras på basarekonomin, marknaden som har skövlut den algeriska ekonomin.

Hur ser du på den konstituerande processen?

Den måste förverkligas under mobiliseringarna, annars kommer de välbeställda bara att driva igenom en annan konstitution som företräder deras intressen, intressena för en minoritet som plundrar Algeriets rikedomar. Fortsatta och fördjupade mobiliseringar och en självorganisering av dem är den enda garantin vi som arbetare, som förtryckta kvinnor, som unga, arbetslösa, utestängda från systemet, har för att driva igenom våra förhoppningar under denna process.

Vi står inför en spontan folklig rörelse som har börjat organisera sig men inte i de klassiska former som vi har sett under historien. Det fanns ingen samhällskraft som framträdde speciellt i början, utan det var civilsamhället i allmänhet, folket som demonstrerade på fredagar, det vill säga ”Algeriets söndag”, den dag då vi inte arbetar. Befolkningen beslutade sig för att uttrycka paroller på små skyltar som utvecklades till banderoller. Det har lett till en del paroller som befinner sig mycket långt från att vara teoretiserade, men vars innehåll när det teoretiserats av grupper som vår ger rörelsen en mycket djup, mycket radikal innebörd.

Självorganisering är inte ett begrepp som är fastställt av historien, det är ett verktyg som massorna ger sig själv vid en viss tidpunkt i enlighet med sitt medvetande, sina kamptraditioner eller sina traditioner att helt enkelt konfrontera en motståndare. Idag anser befolkningen att den är organiserad i så måtto som det finns en omfattande yttrandefrihet under demonstrationerna som kräver saker och går mot en regim som svarar med brev från Bouteflika eller Gaïd Salah. Folkets svar är fredagsdemonstrationerna och veckodemonstrationer av en del arbetarsektorer.

Mobiliseringarna är maximala, väldisciplinerade, vilket visar sig i hur ungdomar från bostadsområdena gör rent bakom demonstrationerna! Men nästan alla de talespersoner som försökte komma fram, pådrivna av privata TV-kanaler, speciellt affärstidningarna, avvisades. Regimen vill ha personer som valts av media, men det är inte fallet idag. Självorganiseringen har utvecklats ordentligt på många områden.

Den har börjat förverkligas på universiteten. Vi bevittnar uppkomsten av oberoende kommittéer. Det förklarar varför ministern för högre utbildning varit så ivrig att stänga de algeriska universiteten

två veckor innan helgerna och under en månad. Den andra aspekten är att alla bostadsområden nu demonstrerar bakom sina egna banderoller, byarna organiserar sig, arbetarna agerar i de olika fackföreningarna. Det är fallet vid SONACOM och hamnen för industristål i Annaba, där det hålls allmänna möten som har lett till gatudemonstrationer, och idag inom många sektorer.

Varje dag ser vi början till självorganisering. Är det en ”sovjet”? Nej, men det är en början till diskussion mellan arbetarna, till arbetarorganisering, till att arbetarna uttrycker sig självständigt, inklusive i förhållande till fackföreningsapparaten och deras byråkratiserade ledningar.